

All Day I Dream About Soccer (ADIDAS)

AHILAN RATNAMOHAN

Voetbal en dans: twee kanten van één wereld

Elie Agniel

Gezien op 25 oktober 2026
Kaaistudio's Kaaitheater, Brussel

Voetbal maakte de Australiër Ahilan Ratnamohan tot wie hij vandaag is. De sport bracht hem naar Europa, toonde hem de politieke kracht van mode en de lichamelijke, zintuiglijke en esthetische kant van hedendaagse dans. ‘All Day I Dream About Soccer (ADIDAS)’ verheft de volkse sport tot een achtste kunst.

25 OKTOBER 2026

Ahilan Ratnamohan stormt het café van Kaaistudios binnen. De toeschouwers verzamelen zich rond hem. Als een voetbalcoach geeft hij net voor de ‘echte’ voorstelling een opzwepende speech over de stapel voetbaltruitjes in zijn armen. Hij laat er alvast enkele rondgaan en maant ons aan om ze echt goed te betasten, zelfs tegen de wang te wrijven om de fijne patronen goed in ons geheugen op te nemen. Met de tomeloze energie die de Australische maker typeert, rent hij daarna de zaal in. Terwijl het publiek hem volgt staat hij daar al gespannen maar elegant op te warmen temidden van zeven rijen grasgroene klapstoelen.

Hoger / Lager

Een uur lang onderzoekt ‘All Day I Dream About Soccer (ADIDAS)’ gelijkenissen tussen de volkse sport en de ‘hogere kunsten’. Terwijl Ratnamohan zijn voetbalopwarming en -techniek uitbeeldt, vertelt hij over zijn voetbalverleden en presenteert zelfs een modeshow van voetbaltruitjes. Gaandeweg toont hij zo hoe zijn fascinatie voor mode en dans uit de sport ontsproot.

Zijn hele jeugd lijkt te draaien om die jerseys. Als jonge sjotter werd hij telkens weer jaloers op de kleuren en texturen van de andere teams. Maar de specifieke tactiliteit van het polyester in een sportend lijf maakt hem zo mogelijk nog wilder. Toen hij zijn eerste jersey kreeg als kind, oefende hij er uren aan een stuk in, in zijn eentje. Wat hem levendig bijbleef, was hoe het polyester over zijn lijf schuurde als hij zijn schouders in hoog tempo op en neer duwde, vooraleer weg te spurten. Hij beschrijft die schijnbewegingstechniek zo tactiel, dat je ze in je eigen lichaam voelt.

Het publiek is die avond de junior voetbalploeg van Ahilan Ratnamohan.

ADIDAS stelt nog meer zintuigen van de toeschouwers op de proef met soms overweldigende geuren: coldsprays, Vaporub, goedkope parfum en een vleugje zweet vullen de lucht met herinneringen aan kleedkamers, sportzalen en sportstadia. Dat hij je uitnodigt om, later in het stuk, sporttape over je polsen en oren te plakken om je even machtig te voelen als de Nederlandse Patrick Kluivert of de Senegalese Henri Camara helpt natuurlijk om je mee in zijn verhaal te nemen. Het publiek is die avond zijn junior voetbalploeg.

De fascinatie voor lichamen, tactiliteit en esthetiek in het voetbal leidt de Australiër als vanzelf tot de ontdekking van een nieuwe bewegingstaal: hedendaagse dans. Net als voetbal is het een taal die zich in je lichaam nestelt, alleen heeft ze andere woorden. Voetbal of dans: het is plots semantiek. Naarmate de voorstelling vordert, worden zijn opwarming en uitgebeelde technieken dan ook minder rigide, minder voetbaltechnisch perfect, maar vinden ze in hun flow meer en meer de abstractie van hedendaagse dans.

Begrensde fascinatie

Toch blijft Ratnamohan ook kritisch. Hij is er niet blind voor dat die truitjes in sweatshops geproduceerd worden. Hij beseft ook wat voetbal hem wel en niet bijbracht. Voetbal leidde tot zijn (artistieke) bevrijding, maar verhinderde hem evengoed om dieper te graven. Voorzichtig legt Ratnamohan de paradox open waarop hij stootte in zijn voetbalwereld. Het is een macho-wereld die mannelijke lichamen en fysieke hoogstandjes adoreert. Ze versiert die lijven zelfs met truitjes en andere tierelantijntjes als hoofdbanden, polsbandjes en felgekleurde schoenen. Maar tot meer dan dat mag die fascinatie voor het mannenlichaam nooit leiden. Het blijft toch telkens bij een flirt met de grens van wat ‘echt mannelijk’ is.

Hij geeft toe dat hij sindsdien stiekem een oogje had op de man, op zijn durf en op zijn prachtig bewegend lichaam.

Tijdens de modeshow in het midden van deze voorstelling, vertelt Ratnamohan uitgebreid over zijn modepioniers. Keeper Jorge Campos ontwierp zijn eigen kleurrijke voetbaltenues en Thierry Henry trok zijn sokken tot ver boven zijn knieën, waardoor zijn lange benen elegant werden. Wie de beelden ervan opzoekt denkt ook meteen: sensueel vrouwelijk. Als jongere probeerde Ratnamohan zelf ook heel wat: hij bond zijn scheenbeenbeschermers met de verknipte gordijnen van zijn moeder, scheurde zijn mouwen af en droeg – in een wel zeer gewaagde bui – een zilveren ketting op het veld. Zijn beste vriend wees hem erop dat zoiets *not done* was onder hun soort mannen. Jaren later zag hij zijn jeugdheld Adam Scimoni onbeschaamd met een gouden ketting spelen. Pure schoonheid, zegt Ratnamohan erover terwijl hij zijn eigen zilveren ketting aan de toeschouwers toont. Hij geeft toe dat hij sindsdien stiekem een oogje had op de man, op zijn durf en op zijn prachtig bewegend lichaam. Voetbal is dus ook een aanraking met sensualiteit en zelfs seksualiteit. “All Day I Dream About Soccer / Sex / Strapping / Sweat / …”, dreunt Ratnamohan halverwege de voorstelling door.

Voetballen of dansen?

Het einde van de voorstelling krijgt een onverwachte wending. Als de performer iedereen vraagt om zijn klapstoel opzij te schuiven komt een enorme lappendeken van aan elkaar gestikte voetbaltruitjes omhoog als een tent. We worden uitgenodigd er gezellig onder te liggen, rond een rode lichtbak als kampvuurtje. Ratnamohan dribbelt en duikt vertraagd tussen de dichtgepakte massa van mensen en vertelt ondertussen hoe hij aan de universiteit door een meisje afgewezen werd. Hij besloot dan maar zijn gigantische collectie truitjes te verbranden. Ze waren misschien dan toch niet zo modieus en aantrekkelijk als hij dacht. Zo liet hij ook, naar eigen zeggen, de wereld van het voetbal, met al zijn bewegingen, folklore, mode achter zich.

Voetbal heeft zelfs de kracht om hele wereldbeelden te vormen.

Ook het nagesprek bevestigt: 'All Day I Dream About Soccer' wil bewijzen dat voetbal evenveel artistieke waarden in zich draagt als wat hij die avond op dat podium brengt. De hele voorstelling bewijst dat voetbal mode *is*, dans *is*. Voetbal heeft zelfs de kracht om hele wereldbeelden te vormen. Maar door de truitjes te verbranden, suggereert Ratnamohan net een breuk tussen zijn voetbalcarrière en zijn kunstenaarschap. Waarom die noodzaak? De man was overigens zelf nog voetbalcoach tot vorig jaar én werft voetballers in achtergestelde wijken van Wenen om ermee te dansen. Hij blijft dus duidelijk geloven in de artistieke kracht van de sport.

In de rook van de verbrande shirts ziet Ratnamohan de geesten van zijn ploeggenoten en tegenstanders, vaders en onzekere meisjes dansen zoals ze nooit durfden. Voetbal deed hem dromen. Over mannen, mode en dans. Voetbal liet enkele transgressies toe, en bepaalde in grote mate zijn levensloop. Misschien is zijn breuk eerder een wens voor zijn jongere zelf. In plaats van grenzen uit te dagen, had hij ze misschien beter als uitnodigingen gezien.